

Til §§ 6 og 7.

Upartiskheden af en Commission opnaaes enten derved, at begge Parterens Interesser ere lige stærkt repræsenterede, eller derved, at ingen af Parternes Interesse er repræsenteret. Jeg har valgt den første Maade i 1ste Instantis og den sidste Maade i 2den Instantis. Dette er ikke villkaarligt: Udsigten til at faae sin Interesse repræsenteret er lofende, Udsigten til at være urepræsenteret er det derimod ikke. Der vil altsaa — forsaavidt et saadant Moment overhovedet udøver nogen Indflydelse paa Parterne — være en Tilskyndelse til at gaae til Erstatningscommissionen, men ingen til at gaae videre til Appelcommissionen, og det er, som det skal være.

Til § 9.

Jeg seer ingen Nødvendighed for, at indvarfle Pant haverne til Forretningen eller give dem Ret til at paaanle denne. Det er jo nemlig det Giendommelige ved Sagen, at Debitor i dette Tilfælde er den naturlige Repræsenterant for Creditor: deres Interesser (en høj Taxation) falde fuldstændig sammen. Nu kan det rigtignok skee, at Jorddroten forsømmer sin (og altsaa ogsaa Pant haverens) Interesse; men man kan være ganske forsikket om, at det kun saare sjældent, ja vel aldrig, vil indtræffe (at forsømme et Møde eller en Forretning og atter oprette Forsømmelsen er jo nemlig ikke at forsømme sin Interesse i den Forstand, hvori Begrebet maa tages, naar Taler er om Forholdet til Pant haveren), og det vilde derfor ikke være rigtigt af Hensyn til en saadan tænkt Mulighed at belemre Lovens Forretningsgang med Indkaldelser og Forhørdelser til Pant haveren.

Da de to Medlemmer af Erstatningscommissionen ikke have en Dommers Egenkab, men ere Interesse-Repræsenteranter, kan man skjøndt nogle tidligere Love rigtignok ikke have gjort det — uden Skade spare Commissionen og Parterne den Tid og Uleilighed, som vil medgaae, naar Partens Valg af et Commissionsmedlem skal meddeles Formanden, og den Valgte derpaa bestikkes til Medlem, og Medlemmet derpaa indkaldes til Mødet. Man kan ganske simpelt, saaledes som jeg har fore-

slaaet, lade Formanden i Indkaldelsen af Parten sige ham, at han har at vælge en Mand og tage ham med sig til Mødet.

Indkaldelserne tænker jeg mig udfærdigede efter trykte Formularer, hvori navnlig Lovens § 10 ordlydende optages.

Til § 10.

Det er ikke tilstrækkeligt, at den Part, der vil møde ved Fuldmægtig, giver denne Fuldmagt til „at møde paa hans Vegne“ eller til „at varetage hans Særv“ ell. besl.; Fuldmægtigene maae have Fuldmagt til at indgaae Dvereenkomst om Gaardens Kjøb og Salg — ellers er en mindelig, bindende Dvereenkomst ikke mulig —, og denne Fuldmagt maa være skriftlig, thi ellers kommer man i Tilfælde af senere Tvist lettelig til at mangle Beviset for dens Tilværelse.

Til § 11.

Da Selveie fra Statens Standpunkt er at foretrække for Arvesætte, er der ingen Grund for en tvingende Lov til at opstille disse to Former som Alternativer; Loven gjør bedst i at holde sig alene til Selveie og ikke paabyde nogen Afstaaelse til Arvesætte, og saaledes er den ogsaa indrettet efter mit Forslag. Underledes stiller Sagen sig derimod, naar der bliver Tale om frivillige Dverdragelser; thi i Tilveiebringelsen af saadanne er Staten endnu mere interesseret, og den maa derfor foretrække en frivillig Dverdragelse til det Næstbedste (Arvesætte) fremfor en tvungen Dverdragelse til det Bedste (Selveie). I Dvereenstemmelse hermed tillader denne Paragraph, at de frivillige Dvereenkomster, som maatte blive afsluttede for Commissionen, kunne indgaaes enten om Selveiendom eller om Arvesætte.

Til § 13.

Netop fordi Interessen skal være repræsenteret i 1ste Instantis, men ikke i 2den Instantis, udelukker Lovforslaget nære Slægtninge og Svogre fra den sidste, men ikke fra den første. — Jeg har valgt det almindelige Talesprogs Benævnelser for disse Personer, fordi man i disse Forhold meget godt kan hjælpe sig dermed, og fordi Mange, der faae med Loven at gjøre, ville mangle Forudsætningerne for at forstaae, hvad en „Slægtning i 1ste Sidelinies 2den Grad“ osv. er.